

dat wij ongerept en rein
nieuwgeboren zouden zijn.

Maar Charles kan er nooit aan gedacht hebben dit te claimen voor de zondeloze Heiland van zondaren.

De verminkte berijming, die al in de bundel van 1938 voorkwam, is zonder meer overgenomen in het *Liedboek*, terwijl de bewerkter zich de fout bewust was. De bedoeling zal bij hem geweest zijn ongeloofwaardigheid uit te bannen. Heil voor de kosmos? Christenen zijn immers geen utopisten? 'Weest nuchter en waakt' zegt het gereformeerde protestantisme met zijn 'innerweltliche Askese'. Tegen beter weten in.

Die zgn. gereformeerde realiteitszin lijkt de achtergrond te zijn van veel weerstand tegen het methodisme. Vrijwel alle nuances in de gehoorde verwijten gaan terug op 'wereldvreemdheid', 'enthousiasme', en 'extravagantie'. H.J. Koenen duidde het aan als 'mysticisme'. Hij was de Réveilfiguur die allerlei van Charles Wesley verdienstelijk vertaalde, o.a. diens 'Jesus, lover of my soul', waaraan hij beschouwingen wijdde in *De Olijftak*. Hij voelde zich met 'Karel' (Koenens vertaaldrift ging ver) Wesley geestelijk verwant, hij beoordeelde trouwens alle Engelse christenen 'in hunne berigten en advertentiën' als 'sterk en stevig'. Hij roemde hun geloof, moed en trouw. Hem werd voor het *Magdalena-jaarboekje* van 1857 door Heldring om een bijdrage gevraagd en zo verscheen daarin zijn bewerking van Charles' *De Jacobsworsteling* (een gedicht over het verhaal uit Genesis 32 van Pniël), waarvan Isaac Watts verklaard moet hebben dat dit méér waard was dan alles wat hijzelf geschreven had. De bewerkter meende zich aldus te moeten excuseren: 'De Jacobsworsteling van Karel Wesley is een vrucht dier lieflijke Mystiek, die wel moet worden onderscheiden van een onzuiver Mysticismus'. Dan rept hij van de bewondering die velen hebben voor Wesleys weergave van de 'langzaam rijpende' ontwikkeling 'van het inwendig zielsgevoel des worstelaars'. Etcetera. Het is niet te verbazen dat, de goede bedoeling ten spijt, de bewerking slechts een aftreksel van het origineel is geworden.

Koenen is één van de weinigen die in elk geval geprobeerd heeft recht te doen en aan Wesley en aan zijn eigen omgeving. Hij heeft het er moeilijk mee gehad en verdient daarvoor erkentelijkheid. In een brief aan zijn vriend Groen van Prinsterer verzuchtte hij dat het 'onze lautheid en ijverloosheid' is, die ons de taal en handelwijze van de methodisten als 'te overdreven' doet voorkomen. Groen had daarvoor begrip: Hij heeft in *Ongeloof en Revolutie* met erkentelijkheid gewaagd van het werk van Wesley en Whitefield, dat een kwalijke bejegening ondervond omdat het meer op de Bijbel dan op de 'Formulieren' teruggreep. Koenen schreef Groen dat wij met zulke verwijten tonen 'kinderen onzer Eeuw'